

един свитък на Добромир, който го скрива в дрехата си./

БЕЛОСЛАВА: Колко ще ми прилича тази гривна от тъмни изумруди. Дали е много скъпа? Мама ще ми я вземе...

ДОВОМИР: Колко струва гривната?

МАНУИЛ: Десет перпери, милостиви болярино.

/Добромир вади кесията си и отброява златиците./

БЕЛОСЛАВА: Ах, колко е хубава. Не съм виждала подобен цвят... Хубава стока имаш, старче... Друго какво носиш?

МАНУИЛ: Ако можете да пазите тайна, ще ви кажа... Бих могъл да ви предложа много по-скъпоценни неща...

БЕЛОСЛАВА: Какви? Покажи ми, старче, няма никому да кажем!

МАНУИЛ: Тези скровища не могат да се видят с очи... Не могат да се похванат с ръце... Те са гиздила на чистите сърца. Те са украсата на нашите просветлени души... Тях не могат крадци да ни отнемат, нито може ръцата да ги хване... Това са елмазите, които ще ни освободят от веригите на Сатанаила, от властта на суетния, видим мир, за да отправим духа си отново към далечната му прародина и да победим княза на бездната. Ако искате ще ви намеря още веднъж... Тогава ще ви донеса други накити и друга стока.

БЕЛОСЛАВА: Недей! Не трябва!

МАНУИЛ: Тогава ще вървя...

/Мануил се загубва в гората./

БЕЛОСЛАВА: И той е от тях... И ти като него от някое време носиш такива стари, износени дрехи, храниш се тъй малко... Отбягваш веселби и люде...

ДОВОМИР: Колко бързо досажда веселието на плътта, как лесно се насища сърцето на земните блага... А душата е неутолима... Какво ти е, Славо? Какво има?